

Slovenski Prijatelj.

Izhaja enkrat
v mesecu.

Za cerkev, šolo in dom.

Velja po pošti
4 fl. na leto.

Št. 4.

15. aprila 1864.

XIII. tečaj.

Pridiga za 4. povelikonočno nedeljo.

(Kaj storiti, da umerjemo mirno in veselo? gov. J. F.)

„Noben izmed vas me ne upraša: Kam greš?“ Jan. 16.

V v o d.

Približala se je ura, da je imel naš Zveličar v terpljenje in smert iti. Zadnjo večerjo s svojimi učenci obhaja; ljubeznjivo jih nagovarja in slovo od njih jemlje z besedami današnjega sv. evangelja; zadosti razločno jim napoveduje, da jih bode zapustil, od njih se ločil, in da celo v bridko smert pojde. To slišati, bilo je za učence, ki so Jezusa serčno ljubili, pretežavno; zato je tudi žalost napolnila njih serca. Jezus pa, čeravno je vsegavedoč dobro vedel, kje in kako da bo umerl, vendar ni se ustrašil ne žaloval, ampak brez vsega strahu vstane izza mize in serčno se podá v kraj svojih bridkost, svoje smerti.

Kristjani! ako bi zdaj kdo izmed nas za gotovo vedel, da je dans zadnjikrat v tej božji hiši, in da bo v kratkem umreti moral, ali bi ga to ne prestrašilo? ali bi se pred smertjo ne zbal? Jaz menim, da večidel izmed nas se smerti boji. In vendar gotovo si želimo, da bi zamogli mirno in veselo umreti. Jaz hočem torej z božjo pomočjo dans pokazati, kako nam je tudi to mogoče; ali govoril bom „kaj da nam je storiti, ako hočemo mirno in veselo umreti.“ Poslušajte!

Razlaga.

Hočemo mirno in veselo umreti, treba nam je: da vemo, kaj je prav za prav smert; — da se na blago sveta nikar preveč ne natvezamo, — da svojo žlahto in prijatelje po pameti ljubimo, — in da se greha varjemo.

1. Smert je kazen greha, in bode nam strašna vsegdar. Vendar smerti, ki človeka umori, ne smemo si tako grenko misliti, kot je večidel naša navada. Pomislimo, koliko rev in težav, zopernost, nevarnost in nesreč nas v življenju zadeva. In glejte! smert je konec našega težavnega in nevarnega potovanja po tej dolini solz; smert je oznanovavec mirú, naš odrešenik od vsega terpljenja tega življenja; smert je naša druga mati, ktera nas k novemu, od vsega terpljenja prostemu, veselemu in večnemu življenju rodi. V grobu ne bomo občutili nobene revščine, nobene bolezni, nobenega preganjanja, nobene bridkosti in nobene nesreče. Grob je kraj zavetja proti vsem viharjem tega življenja. Kuga, lakota, vojska in druge zopernosti nas v grobu ne zadenejo; tam nam nar mogočnši sovražniki škodovati ne morejo. Smert nas prepelje v boljšo deželo, kjer terpljenja ne poznamo, kjer neizrečeno in večno veselje uživamo. To je smert, se vé da za pravičnega, ki v Gospodu zaspi: „Blagor jim, ki v Gospodu zaspé, njih dela gredó za njimi.“

2. Drugič hočemo mirno umreti, nikar ne navezujmo svojega serca na blago, na bogastvo tega sveta.

So kristjani, kateri nar večó srečo in nar večé veselje v lepih oblačilih, v igri, na plesu, v premoženju, v jedi in pijači in v drugih pregrešnih sladnostih iščejo. Ni čuda tedaj, če je sercé takih ljudi močno ranjeno, ko se morajo v smerti od vsega tega ločiti. Ni čuda, če take strah obhaja, ako le na smert mislijo.

Mi pa, ljubi moji! mi hočemo modrejši biti; sicer nočemo biti sovražniki vsega veselja tega sveta, ampak hočemo uživati nedolžno veselje, pa vselej tako, da svoje nedolžnosti, čistosti svojega serca zraven tega ne napravimo. Mi nočemo posvetnega veselja bolj ceniti, kàkor tako minljivo veselje zasluži;

zakaj to ni naš prvi od stvarnika nam postavljeni namen, ampak mi se hočemo na bolj čisto, na zlahnejše veselje pripravljati. Naše prvo in naj večje veselje naj bo zanaprej, svojemu bližnjemu dobrote skazovati in ga osrečiti, dolžnosti svojega stanu vselej in na tanjko spolnovati, in na vse strani Bogu lepo služiti : potem bomo mirni zapustili minljivo veselje tega sveta, in šli veseli v deželo, kjer nas čaka nespremenljivo, večno veselje, veselje, ktereга še nobeno človeško serce v tem življenju občutilo ni.

3. Svojo žlahto in prijatele hočemo, da nam ne bo smert grenka, pametno ljubiti, in ž njimi po keršansko živeti ; zakaj veliko jih je, ki se smerti bojé, zato ker jih ona loči od svojih prijatlov in od svoje žlahte. O gotovo je grenko, če smert razterga zavezo med zakonskimi, ki so mirno potovali skoz to življenje, in ki so eden drugemu težave in nadloge tega sveta polajševali. Britko je, kedar umirajoči starši pri svoji mertvaški postelji svoje nepreskerbljene otroke žalovati slišijo, in vboge sirote brez pomoči pustiti morajo. Sercé je kervavo ranjeno, če od svojega dragega, ljubeznivega prijatla na smertni postelji slovo jemljemo.

Si hočemo tedaj to ločenje polajšati, moramo se večkrat v svojem življenju na njega pripravljati. Svojo žlahto, svoje prijatle moramo imeti kakor nam od Boga podeljene daré, od kterih se bomo morali prej ali poznej ločiti. — Posebno pa si moramo prizadevati, ž njimi vselej pobožno in Bogu dopadljivo živeti, in gotovo se bomo ložej in mirno v smerti od njih ločili, ker nas bo misel tolažila, da, akoravno nas za malo časa smert loči, bomo se vendar enkrat zopet v večnosti snidli in videli, kjer se potem na vekomaj več ločili ne bomo, ampak v njih družbi večno veselje uživali.

4. Naj bolji pripomoček pa, mirno in lahko umreti je, da se greha varujemo, in veliko dobrega delamo.

Prvi studenec, iz ktereга pri toliko njih strah pred smertjo izvira, je s pregrehami omadeževana, nepokojna vest.

Sužnjemu ene ali druge pregrehe je nemogoče brez strahu na svojo zadnjo uro misliti; zakaj smert nas pelje pred sodbo pravičnega, svetega sodnika, ki greh kaznuje. Ako hudodelnik obledí in se že trese, kedar ura pride, ob kteri bo pred sodbo

peljan, pri kateri mu bo smert napovedana : koliko bolj se mora še nespokorjeni grešnik tresti, kako se bati, kedar njegova zadnja ura bije, ura, ob kateri ima iz ust sodnika celega stvarjenja kazen večnega pogubljenja na njegove ušesa zagrometi? Da, nemogoče je, ranjeno vest imeti in zraven nje mirno umreti. Zatorej prijatli moji! sovražimo greh in varujmo se ga, da nas na naši mertvaški postelji ne bo strašil. Smo bili pa tako nesrečni, da smo grešili in svojo vest ranili : o nikar ne mudimo več, pravo resnično pokoro delati in bolno vest zopet ozdraviti.

Da pa zamoremo veselo in mirno umreti, ni še zadosti, greha samo se varovati, ampak se moramo tudi prizadevati, kolikor nam je mogoče, dobrega storiti; zakaj kdor se samo greha varuje, dobrega pa ne dela, ni ne merzel ne gorek, od takih pa Bog v sv. pismu govori : „Ti nisi ne merzel ne vroč; ker si pa mlačen, bom te iz svojih ust plunil.“ Vsako drevó, ki „dobrega sadu“ ne nosi, posekano bo in v ogenj verženo, to je ne le kdor hudobno živi, ampak tudi, ki dobro, kar storiti je dolžen, opušča, veržen bo od Boga v večni ogenj. — Kako bi mi zamogli veselo in mirno umreti, če nismo v svojem življenju nič dobrega, nič zasluženja vrednega doprinašali? Le „kdor tukej seje, žel bo v večnosti“. Čas smerti je čas žetve.

S k l e p.

Kristjani! Mi vsi hočemo enkrat mirno in veselo umreti. Mi hočemo tedaj talente, ktere nam je Bog izročil, vselej v dobro obračati. Mi hočemo delo, ktero nam je gospodar nebes in zemlje naložil, z veseljem dokončati, in se ne vtruditi v tem, kar storiti je naša dolžnost. Blagor nam, če bomo potem na večer svojega življenja z Zveličarjem reči zamogli : „Dokončano je“, bomo z veseljem pričakovali smert, ktera nas v boljšo deželo prepelje, kjer bomo za svoje dobre dela iz rok pravičnega sodnika krono večnega življenja prejeli. Amen.

Pridiga za 5. povelikonočno nedeljo.

(Moli in delaj; gov. M. H.)

„Resnično, resnično vam povem: Ako bote Očeta kaj prosili v mojem imenu, vam bo dal.“ Jan. 16, 23.

V v o d.

Ljuba mlada spomlad se je v svetleči krasnoti spustila na rodovitno zemljo. Huda in dolga je bila žalostna zima, pet mescev je pokrival globok sneg rodovitno mater zemljo, in ko se je bil naglo stalil, nas je dražilo mokro in merzlo vreme in težko skerb nam delalo. Pa hvala Bogu! sv. Florjan je ljubo sončno vreme nam prinesel: kakor bi trenil je nebo se sjasnilo, in obličje zemlje se razveselilo. Gore in drevje in travniki so oblekli novo zeleno suknjo, sadje se sveti belega cvetja, in na polju raste in kali lepo in veselo, kar smo vsi skerblijivi sjali in rodovitni materi zemlji zaupali. Pa — bomo mar tergali, kar še le cveti, bomo mar zbirali, kar še le raste? bomo mar želi, kar primernega dežja in sonca potrebuje, kar v zemlji in v zraku toliko sovražnikov ima? bojo nam novi sadi zemljenski nam v roko prišli, bomo mar uživali, česar se toliko veselimo in tako živo potrebujemo? — Vse to je še v roci vsemogočnega Boga — vse to čaka na mili blagoslov božji.

Ako je pa sad zemlje, ako je vsakdanji kruh naš še v božji roci — kaj nam je storiti, da bo nam v roke in k vžitku prišel? Kaj da je nam storiti, kažem v današnji pridigi po dveh besedah:

Delaj in moli! Pripravite se!

Razlaga.

Stara mati zemlja se je omladila, in stoji v praznjem oblačilu vigrednem, travniki, polja in drevesa poganjajo žlahtni živež, vsakdanji kruh za človeka in vse stvari, ki živijo in se gibljejo na zemlji. Ali in po kateri meri da bo ta kruh nam

k rokam prišel, stoji v božjih rokah; nam se spodobi za ta kruh delati in moliti.

1. Vsak pameten človek mora delati za potrebni kruh svoj. „Kakor ptica k ferkanju“, govori sv. pismo, „stvarjen je človek za delo“. Že v paradizu je Bog k Adamu rekel: „V trudu svojega obličja boš jedel svoj kruh.“ In kdor zvesto in modro svoj posel opravlja, ne bo stradal nikoli potrebnega živeža, zakaj: „Vreden je“, uči sv. Pavl, „vreden je delavec plačila svojega“. Modri, zastopni kristjan si misli ta svet kakor veliko pahištvo, v katerem je nebeški gospodar vsakemu svoj posel odločil. Vsi, naj bodi gospodar ali hlapec, kmet ali delavec, vojšak ali vradnik, duhovnik ali učenik, vsi — kaj smo drugega, kakor delavci, hlapci in dekle večnega gospodarja v nebesih, ki nas je v stan, v katerem se rayno nahajamo, postavil in dolžnosti našega stanu za posel nam naročil — glej vsakdo, da svoje dolžnosti nar bolj ko more stori in dopolnuje! Ako smo pa vsi, naj delaš z roko ali z glavo, z oralom, s sekiro, s kakim rokodelskim orodjem ali s peresom, ako delavci božji smo vsi in je vsak stan od Boga postavljen: tudi noben stan ni zaničljiv pred Bogom, vsak stan je potreben v hiševanje božje, in častitljiv in hvale vreden. Zato ne bodi nevoljen prijatel svojega nizkega stanu, svojega težkega, zaničevanega dela, — skerbi, da si prav in na vso moč to, kar imaš biti, zvest hlapec, pridna dekla, moder gospodar, priden in zanesljiv delavec, in imel boš čast in hvalo pri Bogu in pri vseh poštenih ljudeh. Ako smo vsi, bodi si naš stan visok ali nizek, delavci, hlapci in dekle večnega gospodarja, ne motimo se, ne trudimo se, ne hrepnimo toliko po posvetnem dobičku, ne iščimo plačila svojega truda na tem svetu. Naj teže delo, nar bridkejši trud se na tem svetu večkrat nar slabejše plačuje: pravo, dostojno, preobilno plačilo te čaka ljubi prijatel moj! še le po tem časnem življenju unkraj groba; tam ti poreče pravični sodnik: „Pridi dobri in zvesti hlapec, ker si v malem bil zvest, hočem te čez veliko postaviti, pojdi, v veselje večnega Gospoda“, kteremu si na zemlji ponižno in zvesto služil. Pravo, večno, obilno plačilo svojega dela boš še le dobil na dan obrajtanja; pa tudi na tej zemlji, tudi y tem življenju ti ne bo manjkal

vsakdanji živež in obleka in kar potrebuješ, porok ti je beseda sv. pisma: „Jaz sem mlad bil in sem se postaril, pa nisem še vidil, da bi bili otroci pravičnega za kruhom hodili.“

Za vsakdanji kruh moramo torej vsak po svojem poslu delati, pa tudi

2. Ponižno moliti. Brez blagoslova od zgoraj je zastonj ves trud, vse delo. Obdeluj svojo njivo pridno in skerbno kakor zamoreš, oskerbi jo z žlahtnim zdravim semenom, ako večni Gospod nad zvezdami torej ljubega sonca ne da sijati in pohlevnega dežja ne da priti o pravem času; ako njegova vsemogočna roka ne odvrča sovražnih viharjev, hude toče in škodljive plohe, ako Gospod ne da rodovitnosti, kaj pomaga vsa tvoja bistra glava in ves trud tvoj?

Bodi umen in zastopen v svojem delu, v svojem roko-delu, kakor hočeš; ako ti Gospod Bog ne da tvoji roci moči in luči tvojemu očesu, ako ne da blagoslova od zgoraj, še črnega kruha si ne boš pridelal. Ves blagoslov, vsak dober dar pride od Boga, od Očeta nad zvezdami: ta blagoslov in vsak dobri dar daje On pa tistim, ki ga zanj prosijo. Zato moramo za vsakdajni kruh in druge časne potrebe ponižno, zaupljivo in stanovitno prositi in moliti. In ako prav v Jezusovem imenu prosimo, imamo obljubo, da bo uslišana naša molitvica. „Resnično, resnično vam povem“, uči Sin božji, „ako bote Očeta kaj prosili v mojem imenu, vam bo dal.“ Vsakdo, kateri prosi, prejme; kdor išče, najde, in kdor terka, temu se bo odperlo.“

Takih lepih besed božjega Sina se derži njegova čista nevesta, sveta mati katolijska cerkev, in prosi v svojih molitvah, in vabi svoje otroke, da bi prosili nebeškega Očeta za svoje časne in večne potrebe. K pohlevni zaupljivi prošnji nas vabi sv. cerkev posebno v tem križevem tednu. Od dela na polju in v delavšnici kliče sv. cerkev svoje otroke, po svojem dušnem pastirju, pelje jih iz farne hiše božje čez polje, travnike in gore, pelje jih v sosedne fare, da bi tam in na poti z združeno močjo prosili in molili, da Oče nebeški odverne vse hudo, vsak greh, posebno da zemlji daje rast in rodovitnost, in blagoslovlja polja in sadove zemeljske. O opravljajmo naše križeve procesije po namenu svete cerkve, molimo

ponižno in verno; naj nam vsem iz srca tekó gorke molitve in prosimo Gospoda za vsakdanji kruh.

S k l e p.

Daj nam, o Gospod ljubo zdravje in vse, kar potrebujemo. Ovari naše polja, blagoslovi našo setvo, vkroti sovražno moč elementov, obvari nas treska, hude toče in škodljive plohe; blagoslovi naše žito, da nam bo rasel ljubi kruh, dodeli da sad zemlje dozori in nam in vsem bratom našim k rokam pride! O dobro spoznamo v svoji ponižnosti, da nismo vredni tvoje dobrote, da te žalimo po svojih grehah, ponižno spoznamo, da je veliko prevzetnosti, nezmernosti, jezljivosti, nečistosti, nesramnosti, krivice in hudobije med nami, da smo le šibo tvoje jeze zaslužili; pa ne glej na naše grehe in hudobije, spomni se svoje neskončne milosti, ne glej na našo nehvaležnost, glej na neprecenljive zaslužbe svojega božjega Sina, našega Gospoda Jezusa Kristusa; v njegovem imenu, na njegovo besedo prosimo, usliši blagoslovi in vari nas! Amen.

Pridiga v god Kristusovega vnebohoda.

(Zakaj je Kristus v nebesa šel; gov. M. T.)

„In kedar je bil to izgovoril, se je vpričo njih vzdignil, in oblak ga je vzel spred njih oči.“ Ap. dj. 1, 9.

V v o d.

Že od natore nam je v serce vsajeno, da se radi mudimo pri tistih, ktere ljubimo. Oče je rad pri svojih otrocih, pastir rad pri svoji čedi, kralj pri svojih podložnih? Kako pa to, da je Kristus šel v nebesa, in je nas uboge Adamove otroke, ktere je zmiraj priserčno ljubil, na enkrat zapustil? Saj je vendar naš Oče, ki nas je v britkem terpljenji in v smertnih bolečinah na križi znovič rodil, in tudi mi smo njegovi otroci, katerim je obljubljeno nebeško kraljestvo. Zakaj nas je zapustil, ker je vendar dobri pastir, ki je za nas, svoje ljube ovce, svoje življenje postavil, da bi nas ropoželni pekel ne požerl?

Zakaj nas je zapustil, ker je vendar naš krotki kralj, in mi njegovi podložni, ki smo mu pri sv. kerstu slovesno prisegli večno zvestobo? Zakaj je torej ta ljubeznjivi Oče svoje otroke zapustil? Zakaj dobri pastir od svojih ovec šel? Zakaj kralj od svojih podložnih zbežal, in se vzdignil proti nebesom? Kaj da nas je zapustil reve brez očeta? čedo brez pastirja in podložne brez kralja? Dvakrat nam je obljubil, da nas ne bo zapustil, enkrat, ko je rekel: „Ne bom vas sirot za sebo zapustil“, in drugič, ko nam je zaterdil: „Glej, jaz sem z vami vse dni do konca sveta.“

Akoravno je pa to obljubo po sv. Duhu spolnil, vendar pa vam hočem danes še dva druga namena povedati, zakaj da je Kristus v nebesa šel, namreč, da nam je 1. pravo pot proti nebesom pokazal; in 2. naj se od njega učimo, kako svoje serce na zemlji proti nebesom povzdigovati. In tako se smemo bolj njegovega vnebohoda veseliti, kakor nad svojo zapuščenostjo žalovati. Naj torej blagosloví Jezus naše premišljevanje!

Razlaga.

1. Jezus je šel v nebesa, da je še nam pravo pot gori pokazal. „Vodnik bo šel pred njim“, napovedoval je od njega že prerok Miheja.

Aleksander Veliki se je s Perzijani vojskoval in je hotel s svojo armado v sredo dežele predreti. Pa sneg mu je vse pota tako na debelo zametil, da ni bilo misliti, da bi ga kdo pregazil. Vsled tega je vsem njegovim vojščakom serčnost zelo upadla. Zato Aleksander stopi s konja, vzame na drogu nasajeno sulico v roko, in gazi peš naprej pred svojimi vojščaki, da jim pot kaže in serčnost daje, naj gredo za njim. In kdo bi se bil sedaj sramoval, za stopinjami in za sledom tako mogočnega kralja in slavnega vodja hoditi?! Tako je tudi Kristus šel pred nami, in nam je s svojim zgledom pot proti nebesom pokazal in nas ob enem prepričal, da, kakor težavno, vendar ne nemogoče se da po tej poti hoditi. Res bi bil ubogi človek lahko obupal in si mislil, da je nemogoče priti na goro Gospodovo, na ktero mu še doslej ni nihče ne poti pokazal, ne pred njim na-njo šel. Zato je danes naš

kralj in vojskovodja, Jezus Kristus, v svojem spremenjenem telesu proti tej Sionski gori, proti nebeškemu Jeruzalemu se vzdignil, in tudi nam pokazal, kam bomo po svojem vstajenji sodnji dan z dušo in s telesom za njim šli. Dobri pastir, ki je poprej za svoje ovce že smert prestal, ni še s tem zadovoljen, temuč nam hoče še pot pokazati, po katerem zamoremo k večno zelenim pašnikom v nebesih, in k nikdar vsahnelim studenčinam večnega življenja priti.

Mi, kristjani, ako hočemo resnico spoznati, mi vsi smo na stran zašli od prave poti, pravi prerok, kakor ovce, in vsak se je od Boga, svojega poslednjega cilja in konca deleč proč podal. Jezusa (Kristusa, dobrega pastirja, je pa gnala ljubezen, da se nas je usmilil, in popustil 99 ovec, to je: angele, ki so se že večno zelenih rajskih lok veselili in Božje obličje uživali, in je iskal ene same zgubljene ovce, to je: človeka, ki je v puščavi tega sveta semtertje taval, in ne vedel za pot, kako priti v svojo domačijo. In da mu je ta pot proti nebeškemu ovčjaku pokazal, šel je danes sam pred njim. Sv. Avguštin pravi, da ovce lahko za svojim pastirjem hodijo, če gre pastir z zeleno vejico v roci pred njimi. Tako vejico ima tudi dobri pastir Kristus, da svojim ovcam serčnost daje, naj bi na težavnem potu za njim ne opešale. Kaže jim, kako lepo in veličastno je spremenjeno njegovo telo; s tem jim terdno upanje daje, da bodo še oni za njim prišli v večno veselje, ako bodo le po njegovih stopinjah hodili.

Po katerem potu je pa Kristus šel proti nebesom? Po nobenem drugem ne, kakor po ternjevem in težavnem potu križa. Zdi se mi, kakor bi pred sebo vidil neko gred, po kateri je šel v svojo večno čast, in ta gred ima 33 kervavih stopinj, na katero vse svoje učence vabi, naj za njim gredo. Jaz mislim tistih 33 let, ki jih je s kervavim potom in trudom, v terpljenji in v bolečinah preživel in posled na sramotnem lesu križa dokončal. In kako kervava je ta gred! Le spomnite se, da je že kmalo po rojstvu komaj 8 dni star pri obrezovanji kri prelival, in odsehmaj vedno terpel revščino in siročino, lakoto in žejo, mraz in vročino, sovraštvo in preganjanje, obrekovanje in zaničevanje. Spomnite se, da ga je na Getzemanskem vertu velika slabost napadla, in da je bil

njegov pot kakor kaplje kerví, ki padajo na zemljo; da je bil z zvezanimi rokami, kakor tolovaj in cestni ropar, od sodnika do sodnika pehan; da so ga neusmiljeno suvali, bičali, zaušnic mu dajali in v obraz bljuvali: ternjevo krono mu na glavo zabodli in križ mu na rame nabašali, dokler je na njem pribit, od ljudstva zasramovan in zaničevan, izdihnil svojo dušo. — To je Kristusovo življenje, ta tisti pot, po katerem je hodil, ta tista kervava gred, po kateri je šel v nebesa. Verh te gredi vidim zapisane besede: „Tako se pride v nebesa!“ zdolej pa so besede sv. Petra, ki piše: „Kristus je za nas terpel, in vam zgled zapustil, da hodite po Njegovih stopinjah.“

Kristus ni le nam pota proti nebesom pokazal, temuč je še sam pred nami po njej hodil; zatoorej vendar mislim, da si tudi zmed nas ne bo nihče domišljjal, da bi zamogel po bolj zložnem potu tje priti, kamor je šel Kristus in kjer tudi nas pričakuje. Kakor je Kristus, naš Gospod in mojster, po križi in terpljenji šel v svojo čast, tako mi, njegovi učenci, ne moremo po drugem potu za njim priti; zakaj učenec ni več, kakor njegov mojster, in hlapec ne več, kakor njegov gospod. Še Marija, deviška njegova porodnica in najnedolžniša v nebesih in na zemlji, hoditi je morala po njem bolj kakor vsi drugi in s sedmero meči si je morala dati prebosti svoje serce. Tudi njegov ljubljani učenec sv. Janez, ki je pri zadnji večerji na njegovih persih počival, iti je moral verh te kervave gredi, da je h Kristusu prišel. Tomaž, ki je imel to čast, da je svoje perste smel v Kristusove rane položiti, Peter, ki je bil glavar apostelnov, sv. Štefan, ki je bil poln sv. Duha, z malo besedami: vsi izvoljeni so v Kristusove kervave stopinje stopili in po potu križa za njim hodili.

Torej, ljubi moj! nikar ne žaluj, če te na potu življenja mnogoteri križi in terpljenja zadevajo; zakaj križi in terpljenja so znamenja, da si tudi ti na tisti kervavi gredi, ki za Zveličarjem v nebesa pelja, ako stanoviten ostaneš do konca. „Saj če bomo ž njim terpeli“, pravi apostel, „bomo ž njim poveličani“.

2. Kristus je šel v nebesa, naj bi se od njega učili, svoje serce od zemlje k nebesom povzdigovati. To nam velewa apostel, ko Kološanom piše: „Ako ste s Kristusom vstali, iščite, kar je zgorej, kjer je Kristus, sedeč ob desnici Božji.“

Otrokova ljubezen do očeta ima toliko moč, da akoravno sta po telesu ločena in daleč saksebi, vendar se v svojem duhu, z mislimi in željami na enem in ravno tistem kraji znajdeta. Postavim, če je oče v Rimu, ima tudi otrok svoje misli v Rimu. In če se oče od tam preseli na Dunaj, tudi otrok ne ostane več s svojimi mislimi v Rimu, ampak gre v mislih z očetom na Dunaj. Tako je tudi Kristus svet zapustil in šel v nebesa, da bi mi s svojimi mislimi in željami ne ostajali na zemlji, ampak jih za njim proti nebesom povzdigovali. Dokler je Kristus z apostelji po zemlji hodil, ni bilo nobenemu zameriti, če so bile njegove misli v pozemeljsko zamaknjene; sedaj pa je Kristus čast svojega kraljestva po vnebohodu v last vzel; zatorej se zdaj nič več ne spodobi, da bi bile naše želje in misli na zemlji, ampak se morajo s Kristusom povzdigovati v nebeški Jeruzalem.

Sv. Bazilij pravi, da so kače sperva po koncu zravnane hodile, in še le potem začele po trebuhu se plaziti, ko jih je Bog zavoljo greha prvih staršev preklel. Torej je bilo to prekletstvo le nad kačami, ne pa nad človekom spregovorjeno. Vendar pa jih je veliko, katerih dela kažejo, da se po zemlji plazijo in prah jedo. Le uprašaj lakomnika in skopuha, kje ima od ranega jutra do terde noči svoje misli in želje, skerbi in dela! Ali morebiti v nebesih, kjer sedi Kristus ob desnici Očetovi? O kaj še! V pozemeljskem prahu in blatu, v denarjih in v dobičkih, v polji in v nogradih. Uprašaj požrešnika, kje je s svojimi mislimi in željami? Ali v nebesih? O ne! Pri jedi in pijači, ker njegov Bog je trebuh, ki se po prahu zemlje pase. Uprašaj nečistnika, kje ima serce? In Kristus ti poreče: „tam, kjer ima svoj zaklad“. Vsi ti se plazijo, kakor kače, po zemlji in pravijo z besedami sv. pisma: „Nebes nebesa so Gospodove, zemljo pa je dal človeškim otrokom“.

Ljudje torej, ki tako govoré in delajo, dajajo spoznati, da so kačam enaki, ali vsaj da so nespametni živini podobni. Zakaj ta ima glavo proti tlam obrnjeno, med tem, ko je človekova obrnjena proti nebesom. Ako torej človek nič drugega ne premišlja, ne želi in ne zahteva, razun časnih in minljivih stvari, sam sebe poniža do stopinje neumne živine.

Sv. Arzeni je cesarsko dvorano in vso posvetno nečimornost zapustil; živel je potem več let v puščavi, kakor kdo, do katerega zemlja nima nič pravice. Zdaj za smert nevarno zbolí; torej stopijo k njemu njegovi učenci, naj jim še zadnje nauke podelí. Takrat vzdigne Arzeni svoje roke in oči proti nebesom, in spregovori samo te dve besedi: „Ibi, ubi! to je: tam, kjer“. Hotel je reči: Ljubi bratje! Ne bodite s svojimi mislimi in željami na zemlji, ampak tam, kjer Kristus kraljuje na vse večne čase in kjer edino nas čaka pravo veselje.

Vsled tega je veliko svetnikov, dokler so na zemlji živeli, toliko gnjusobo do pozemeljskega in tolike želje do nebeškega v sercu občutilo, da zemlje niso mogli nikoli brez zopernosti pogledati, pogledovati v nebes pa se nikdar niso nasitili. Tak je bil sv. Martin škof; zmiraj je proti nebesom gledal, in ljudje so mu „ogledovavec nebes“ rekli. Ta je zavoljo bolezní dolgo časa moral na herbtu ležati; in nek prijatelj mu je hotel s tem postreči, da ga je malo na stran zasukal in posteljo poravnal. Sv. Martin mu reče: „Pusti mi vendar svoje oči in svoje serce proti nebesom obračati, da moj duh zamore naravnost k Bogu zleteti.“ Tak je bil sv. Ignaci Lojolanski. Imel je navado, da je po noči iz zgornjega dela hiše vedno nebo ogledoval, in tako je v z zvezdami posejani nebez zamaknjen zaklical: „O kako ostudna mi je zemlja, kedar nebesa ogledujem!“

Ti sveti možje so bili tedaj s svojimi telesnimi nogami na zemlji, s svojim sercom, s svojimi mislimi in željami pa v nebesih. Njih telesa so bile pri ljudeh, njih duše pa pri Bogu in njegovih nebeških trumah.

S k l e p.

Te svete može, kristjani! goreče posnemajmo, in ne obračajmo več, kakor otroci tega sveta, svojega serca po pozemeljskem. Vzdignimo se s svojim Zveličarjem danes proti nebesom, da bomo deležni Njegove časti. Recimo svetu: O zasramovanja vredni bedak! kolikrat si nas pač obnoril! O votli prah, denar in blago! kolikrat si perute naše duše obtežil in zaderžal, da niso mogle k Bogu v nebesa zleteti! To ne sme odsehnal nič več biti, za nebesa si hočemo prizadevati

in ti nas ne smeš več zadrževati. Oči in serca hočemo odslej tje gori obračati, kjer Kristus ob desnici Očetovi kraljuje in je tudi za nas prostor pripravljen. Tje priti in teh dobrot se vdeležiti bodi naša edina misel in vse naše borenje. Ti pa, o ljubi Zveličar, podaj nam roko, in potegni nas gori, da deležni postanemo tvojega veličastva pri Očetu! Z besedami sv. Bernarda te prosim: „Tje gori, o moj Zveličar, vleci me nejevoljnega, da me storiš radovoljnega; vleci me mudivšega, da me storiš tekočega! Amen.

Pridiga za 6. povelikonočno nedeljo.

(O laži; gov. J. Š.)

„Kedar pride tolažnik, kterega vam bom jaz poslal od Očeta, Duh resnice, kteri se od Očeta izhaja, on bo pričeval od mene.“ Jan. 15, 26.

V v o d.

Žalostni so dobri otroci pri smerti svojih staršev; vsi objokani stojé krog smertne postelje in milo zdihujejo, ker zdaj zdaj jih bodo zapustili dobri oče ali ljuba mati. Žalostni so bili tudi učenci, ko je Jezus pred svojim terpljenjem od njih slovo jemal. Pa Jezus jih je ljubeznjivo tolažil: „Nič dobrega, nič veselega“, jim je rekel, „ne bote imeli na svetu; preganjali vas bodo, kakor so tudi mene preganjali. Iz shodnic vas bodo devali, pride celo ura, da bo vsak, ki vas umori, menil, da Bogu službo stori. In to vam bodo storili, ker ne poznajo ne Očeta ne mene. Pa kedar pride tolažnik, kterega vam bom jaz poslal od Očeta, Duh resnice, kteri se od Očeta izhaja, on bo pričeval od mene.“ Hotel jim je reči: Ne skerbite! Duh, kteri se iz Očeta izhaja, kterega vam bom od Očeta poslal, on bo veliko njih, ki poprej niso hotli verovati, resnice mojega uka prepričal, sv. Duh, ki je studenec vse resnice, bode vas v vašem težavnem delu podpiral. Jezus je obljubil svojim učencem poslati „Duha resnice“; kaj mislite, zakaj Jezus imenuje sv. Duha „Duha resnice“? Zato mi bote odgovorili, ker sv. Duh je učence razsvetlil, da so resnico

spoznali, in jih vterdil, da so jo brez vsega strahú tudi oznanovali.

Ljubeznjivi! sv. Duha, tega „Duha resnice“, kakor ga Jezus imenuje, prejeli smo tudi mi v zakramentu sv. birme; torej je gotovo tudi naša dolžnost, da vselej, po izgledu svetih aposteljnov, resnico govorimo. Pa uprašajmo se danes, ali smo pa tudi vselej resnico govorili? Oh! žalostni moramo obstati, da ne. Tudi nam veljajo besede preroka Jeremija (8, 10.), ki se je čez Jude pritožil, rekoč: „Vsi se lažejo“. Ja tudi med kristjani se še mnogi najdejo, ki laž za kako malo stvarico obrajtajo. Ali je pa laž res nekaj tako malega, nekaj tako nedolžnega, da se nam za to še zmeniti ni treba? Jaz rečem, da ne, ker laž je vselej greh, in sicer

1. laž je gerd greh, in je
2. škodljiv greh.

To vam mislim danes nekoliko razložiti in vas precej v začetku z besedami sv. Pavla nagovorim, ki pravi (Efež. 4, 25.): „Opustite laž, govorite resnico vsakteri s svojim bližnjim, ker smo udje med seboj“. Poslušajte!

R a z l a g a.

1. Rekel sem, da laž je gerd greh, in to po vsi pravici; ker, naj že bo laž, kakoršna boče, vendar je že sama na sebi gerda. Naj že lažeš v šali ali norčariji; v stiski, v zadregi, ali da bi drugim vstregel; ali pa da bi drugim škodoval; vselej ravnaš

a) postavam nasproti, ktere ti je že stvarnik v serce vtisnil. Bog te je stvaril, da bi resnico govoril; dal ti je že pri vstvarjenju tako naravo, ktera le resnico ljubi in govori. Od tega se sam lahko prepričaš! Le poprašaj malega otroka, ki je še čisto nedolžen, vse ti bo po pravici povedal, kakor mu je ravno na sercu, zatorej je že stari pregovor: „Otroci in norci resnico povedó“. Ti torej, ako lažeš, nasproti ravnaš svoji naravi in postavam, ktere ti je že Bog v serce zapisal. In to gotovo ni lepo, ni prav, ampak gerdo, napčno.

b) Da laž je greh, tega nas tudi pamet prepriča. Naša pamet nas opominja, da se moramo truditi, naj Bogu zmirej podobniši postanemo. Tudi ona nam ponavlja Jezusove besede:

„Bodite popolnoma, kakor je vaš Oče nebeški popolnoma“. Bog pa je večna resnica, ktera ne more goljufovati ne goljušana biti. Bog vsako laž sovraži, „ker on ni“, kakor nam sv. pismo stare zaveze pove, „kakor človek, da bi lagal“. Bogu ne moremo čedalje bolj podobni biti, ako lažemo, ker resnica in laž ste si zmiraj nasprotni. Potlej Jezus sam pravi: „Jaz sem v to rojen in v to prišel na svet, da pričam resnico“; in tudi sv. Duha imenuje „Duha resnice“. Bog Oče torej je resnica, Bog Sin je resnica, Bog sv. Duh je resnica; resnico moramo torej tudi mi govoriti, da bomo zmirej bolj in bolj Bogu podobni. Kdor pa laže, ni podoben Bogu, ampak tistemu, ki je naše perve starše v greh zapeljal, in kateri, kakor sv. Peter govori, „še vedno okoli hodi, kakor rjoveč lev, in išče, koga bi požerl“. Že naša pamet torej nam prepoveduje vsako laž. Poprašajmo sv. pismo! Tudi

c) sv. pismo nam pové, koliko gerd greh da je laž. Sv. Duh že v starem zakonu govori: „Lažnjivi žnablji so Gospodu gnjusoba“. In Jezus nas opominja rekoč: „Vaše govorjenje bodi: Je, je; ne, ne; kar je pa več, kakor to, od hudega je“. (Mat. 5, 37.) Ravno tako, kakor sem že zgorej omenil, govori tudi sv. Pavl v svojem listu do Efežanov: „Opustite laž, govorite resnico vsakteri s svojim bližnjim, ker smo udje med seboj“. Prav živo tudi sv. očetje laž popisujejo: „Vsaka laž“, pravi sv. Gregor, „je greh“. Ravno tako tudi sv. Avguštin in drugi sveti očetje.

Laž, akoravno že sama na sebi gerda, je še mnogo gersa za kristjana, kar nam kaže sledeči izgled: Sv. Tomaž Akvinčan se je z nekim svojih prijatlov sprehajal; prijatel na enkrat obstoji in Tomažu reče: „Glej! kak voli po zraku letajo“. Sv. Tomaž je vedel, da ga ima prijatel za zjaka, pa se vendar na kviško ozre in molcé po zraku pogleduje. Še le, ko se mu tovarš smejati začne, zaverne ga on resno: „Moj brat! ložej bi verjel, da voli po zraku letajo, kakor pa, da tudi kristjanske usta znajo lagati.“

Iz tega izgleda lahko vidite, kako so pobožni kristjani resnico čislali, laž pa sovražili. Mnogo jih je bilo, ki so rajše svoje blago, prostost in celo življenje zgubili, kakor da bi si z lažjo pomagali. Tako postavim, beremo od sv. Antima,

škofa dežele Nikomedije. Ta sveti mož je živel ob času, ko je neverni rimski cesar Maksiminjan kristjane hudo preganjal. Nekega dne stopi okoli 20 vojakov v njegovo hišico, da bi ga vjeli in pred sodnika peljali, ali oni ga niso spoznali. Sv. Antim jim po svoji moči prijazno postreže in se jim s svojim obnašanjem prav prikupi. Vsi so se zauzeli, ko jim je povedal, da je on tisti, ktereга iščejo. Vojščaki, do solz ganjeni, prijazno mu govorijo: „Ne, to se ne sme zgoditi, nič žalega ti ne storimo, timveč gremo in naznanili bomo cesarju, da smo Antima povsod iskali, pa ga nismo našli.“ O ne tako, ljubi bratje! seže jim hitro v besedo; vedite, da kristjanu ni pripuščeno lagati se, ali dovoliti, da bi drugi zavolj njega lagali. Le peljite me k cesarju; ako nočete, pojdem sam. Rajše preterpim nar hujše bolečine, kakor pa da bi mi vi s svojo lažjo pomagali“. Ja ljubi moji! kaj ne to so bili zlati časi? Kako se pa današnje dni po svetu godí! O v naših dnevih je vse drugače, zdaj laž gospodari, resnica pa milo zdihuje! Tu laže eden, da drugim s svojo lažjo in burkami kratek čas dela, da se mu smeji; drugi laže iz dobička; ta laže iz baharije, drugi, da bi se kaki zadergi odtegnul; in še celo najdejo se, in tacih ni malo, ki lažejo iz gole nevošljivosti, da bi svojega bližnjega, svojega brata v škodo pripravili. O ljubeznjivi! to ni kristjansko; to je gerd greh, in ojster bo enkrat odgovor pred pravičnim sodnikom božjim.“ Od vsake nepotrebne besede“, pravi Jezus, „dajali bomo enkrat odgovor“; kako bo torej lažnjivec obstal? Zatorej proč z lažjo, ako želimo Bogu podobni biti; proč ž njo, naj bi nam tudi časen dobiček prinesla, nam pa zato večnega odvzame. Pa laž ni samo gerd, timveč tudi

2. škodljiv greh. Laž ne škoduje samo enemu, ampak večkrat celemu družtvu, vselej pa nar bolj lažnjivcu samemu.

a) Bog ti je prepovedal svojemu bližnjemu kako škodo narediti; z lažjo pa večkrat svojemu bližnjemu škoduješ, torej božji volji nasproti ravnaš, kar je vselej greh. Postavim, ti kupiš kako reč, tvoj sosed te upraša, koliko si za njo dal? Ti mu pa več poveš, kakor si res dal. On ti verjame, gre in kupi ravno tisto reč za ceno, ktero si mu povedal. Kaj ne mala laž? pa vendar si svojemu bližnjemu z lažjo škodo na-

pravil na njegovem premoženju. In takih laži je ko listja in trave, ktere se nam na prvi pogled nedolžne zdejo, bližnjega vendar dostikrat v škodo pripravijo. Še mnogo večja je pa škoda, ktero laž duši naredi. Postavim: Pobožni starši, ki bi radi svojega otroka služiti dali, uprašajo te, kako se kaj ljudje v tej in tej hiši obnašajo, ali bi bilo varno jim otroka zaupati. Ti rečeš: Ljudje tam so dobri, so pobožni in gledajo na svojo družino, kako se kaj vede. Pa vendar temu ni take, temveč ljudje tam se ne bojé Boga, so razuzdani. Nedolžni otrok med nje pride in postane časno in morebiti tudi večno nesrečen. Kdo je kriv te velike škode? Kdo drugi, kakor tvoj lažnjivi jezik? Bog pravi, da ne smemo nobenega poškodovati, in da bomo morali do zadnjega vinarja ves svoj dolg povračati; torej sami lahko sodite, kako ojster da bo enkrat odgovor za vsakega lažnjivca, ki s svojo lažjo toliko škode nareja.

b) Pa naj bi tudi laž greh ne bila, naj bi bila tudi dopuščena, kaj se vam zdi, kako bi šlo na svetu? Vse bi šlo križem; otroci bi ne verjeli starišem, ne posli svojim gospodarjem, ne prijatel prijatlu, ne poslušavci pridigarjem, ne grešniki spovednikom; z eno besedo: zvestoba in vera bi čisto zginile.

c) Pa pri vsem tem naj večo škodo terpi lažnjivec sam. Nič človeka ljudém tako ne prikupi, kakor odkritoserčnost in zvestoba. Tacega vse rado ima in spoštuje. „Ta je mož po volji božji“, se tu in tam sliši; „ta je mož beseda; njegova beseda več velja, kakor kup zlatá“. — Lažnjivca pa vse čerti. „Ta človek je lažnik“, ljudje pravijo, „varujte se ga in nikarte mu verjeti“. Naj tudi večkrat resnico govori, vselej še velja stari pregovor: „Kdor laž govori, vso vero zgubi“. Še mnogo večo škodo lažnjivec svoji duši dela, ker Gospod ga bo enkrat, ako se ne spokori, v večni ogenj vergel; zato govori bogaboječi kralj David: „Ti (o Gospod!) vse pokončáš, kateri laž govorijo“. In Zveličar sam napoveduje vsem lažnjivcem večno pogubljenje: „Vsi lažniki bodo imeli svoj del v gorečem, ognjenem in žvepljenem jezeru“. V resnici strašne besede, ktere morajo v serce speči vsacega lažnjivca, vsako lažnjivko. Kdo torej, ljubi moji bratje in sestre! ne bi sovražil gerde laži,

ktera toliko nesreče, toliko hudega stori in nam široke vrata v večno pogubljenje odpira?

S k l e p.

Zatoroj varujte se vsake laži, naj bi vam še toliko dobička donášala, ker „kaj pomaga človeku, ako celi svet pridobi, na svoji duši pa škodo terpi“. Imejte vedno pred očmi lep izgled prvih kristjanov, ki so rajše svoje življenje darovali, kakor pa da bi Boga z nar manjšo lažjo žalili.

Jezus je svojim učencem „Duh resnice“ poslati obljubil rekoč: „Kedar pride tolažnik, ktereга vam bom jaz poslal od Očeta, Duh resnice, kteri se od Očeta izhaja, on bo pričeval od mene; o naj bi tudi nas sv. Duh, ta „Duh resnice“ vodil v vsem našem djanju in nehanju, o naj bi tudi nam na strani stal, da bi se laži ogibali, resnico pa iz vsega serca ljubili! Amen.

Pridiga za binkoštno nedeljo.

(Kaj je sv. Duh cerkvi in nam; gov. M. T.)

„Učenik sv. Duh pa, ktereга bo poslal Oče v mojem imenu, on vas bo učil vsega, in vas bo opomnil vsega, karkoli sem vam rekel.“ Jan. 14, 26.

V v o d.

Zmed Gospodovih praznikov, ki jih sv. katoljska cerkev skozi leto obhaja, so binkoštni prazniki eni nar večih. Že Hebreji so praznovali binkoštni god 50. dan po prvem dnevu velikonočnih praznikov. Drugi dan velikonočnih praznikov namreč so darovali prvi snop reži, in potem so pričeli žetev, ki je bila v sedmih tednih dokončana. Po dokončani žetvi pa so 50. (ali po gersko: binkoštni) dan obhajali god pervine. Bil jim je ta dan dan velikega veselja. Glasile so se hvalne pesmi, in duhovni so dva hleba in cvetne moke iz novinskega žita v zahvalni, — junčeta, ovna in sedmero letnih jagnjet v žgavni, — kozla v dar za greh, in dvoje jagnjet v hvalni dar prinesli. Ko so pa Izraelci v poznejših časih po odhodu iz Egipta v puščavi na gori Sinaj od Boga zapovedi prejeli, začeli so odslej binkoštni praznik tudi v ta spomin obhajati.

Ravno ta dan pa si je Gospod Bog zvolil, da je vstanovil novo zavezo, posvečil svoje kraljestvo na zemlji, upostavil svojo sveto cerkev. Ne gora, ampak sveto mesto; ne oblaki, blisk in gromenje, ampak duh Božji; ne kamnite table, ampak meseno serce človekovo; ne čerka postave, ampak oživljajoči duh Božji, — imajo novo zavezo, polno gnad, oznaniti in zaznamovati za vse večne čase. Kar je bil tedaj binkoštni praznik Izraelcom, to je še veliko bolj nam; zakaj mi ta dan nismo samo postave prejeli, temuč prišel je sv. Duh in od njega smo prejeli tudi gnado in moč, postaviti spolnovati. Zato sv. cerkev današnji slovesni praznik vsa nadušena in vesela pozdravlja, rekoč: „Duh Gospodov napolnuje zemlje krog, Aleluja! On ima vse v sebi, in vé vse, Aleluja!“ In po pravici se sme sv. cerkev današnjega praznika veseliti, ker je njeni rojstni dan, in za njene otroke pravi dan gnade. In ravno to, kaj je sv. Duh cerkvi in nam, hočem vam danes pokazati. Pokazal bom, da je 1. cerkvi življenje, in 2. nam pa netilo in plamen. — Vem pa, da bi gluhim ušesom govoril, če jih ti, sv. Duh! s svojo gnado ne prebudiš. Zato te prosim: Pridi, in napolni moje serce in serca mojih poslušavcev z ognjem svoje svete goreče ljubezni!

R a z l a g a.

1. Prišel je deseti dan po Kristusovem vnebohodu, in aposteljni vsi prestrašeni pričakujejo v samoti in v molitvi, da se bo spolnila obljuba, katero jim je bil dal njih Učenik, ko se je od njih poslovil. Na enkrat vstane proti deveti uri močen piš z nebes; — in kaj ima pomeniti? Ali je morda napovedovavec strašne nevihte, ali oznanovavec hude ure, ki ima s strahom navdati prebivavce Jeruzalema? — O ne; — ta piš je vsesilni duh Božji, ki ima še mladi cerkvi Kristusovi dati novo življenje in moč nebeško. Zakaj, kaj bi bila sveta cerkev brez tega oživljajočega duha Božjega? Bila bi

a) enaka barki, ki vgodne sape pričakuje, da bi križem po morji plavala, in naposled prijadrala do zaželenega kraja. Bila bi

b) podobna lepemu vertu, kteremu bi studenca manjkalo, da bi se cvetlicam prilivalo; ali pa dobri njivi, po-

sejani z rumeno pšenico, na katero bi pa okrepčevavna rosa z nebes ne padala.

c) Enaka bi bila zalemu poslopju, ki bi pa na slabih, omahljivih in šibkih stebrih slonelo. In

d) bi bila podobna krasnemu tempelju, v kterega bi pa glas zvona nikogar ne klical.

Brez vse oživljajočega Duha Božjega, kakor sem rekel, bi bila cerkev Kristusova a) enaka barki, ki še za vožnjo po morji vgodne sape pričakuje. — Poslal je Oče nebeški svojega večnega Sina na svet, da bi izdelal barko pravoverne cerkve, v kateri bi se človekova duša s sveta prepeljala v večno zveličanje. „Poslal ga je“, pravi sv. Janez, „da nobeden, ki nanj veruje, ne bo pogubljen, temuč ima večno življenje.“ Po njegovem vnebohodu je bila ta barka dodelana in z vsem popolnoma previdena. Imela je brodnike aposteljne; oborožena je bila s svetimi zakramenti; zavarovana z vojščaki, ki so bili prvi pravoverni; imela je jadra-čednosti; za jambaro jej je bil križ, in za popotnico meso in kri Jezusa Kristusa. Ali stala je še precej ob bregu vsa mirna in z vtopljenimi sidri; to je, kakor apostoljsko djanje pravi, da so bili aposteljni vsi skup zbrani na enem kraju, in sicer zato, ker jim je še vgodne sape Božje besede manjkalo. Danes tedaj pokaže z višav nebeških Gospod Bog svojega Duha; — in ta je tista vgodna sapa, ki razpne jadra Kristusove barke, in jo žene čez morjô tega življenja v namenjeni kraj. Iz morja so potegnjene njene sidra, in brez opover vesljá na čvetera kraje sveta, gnana od vse oživljajočega diha Božjega duha, in kamorkoli prihaja, prinaša srečo in blagoslov, mir in veselje, radost in zveličanje.

b) Bres sv. Duha bi bila cerkev Kristusova podobna lepemu vertu, kteremu bi studenca manjkalo, da bi se cvetlicam prilivalo; ali pa dobri njivi, posejani z rumeno pšenico, na katero bi pa okrepčevavna rosa z nebes ne padala. — Naš Zveličar je prečudno lep in rodoviten vert postavil in zasadil, namreč rajski vert svoje svete cerkve, in ga je s sadonosnim drevjem in lepimi cvetlicami ozaljšal, ko je s svojimi nauki in z lastnim zgledom nar lepše čednosti vpeljal. Ali zemlja tega raja je bila še silno suha, preden je sv. Duh nanjo prišel; še le on ji je bil živa studenčina. „Izviral je studenec iz zemlje“,

pravi sveto pismo, „in je namakal vso okolico dežele“. Sveti Duh je torej cerkvi ravno to, kar je studenec lepemu vertu. Hvala večnemu Bogu, da nam ga je dal izvirati v rast lepih čednost! Hvala Bogu, da zdaj nadzemeljski dež rosi na krasno njivo Božjo, da jo z blagoslovom in rodovitnostjo v dobrih delih napolnuje!

c) Brez sv. Duha bi bila cerkev Kristusova enaka za-lemu poslopju, ki bi pa na slabih in šibkih stebrih slonelo. — Sozidal je Kristus veliko poslopje in ga postavil na skalo. Za podlago mu je dal sv. Petra, za stebre postavil druge apo-steljne; svojo varovavno roko pa je, kakor streho, čez to poslopje raztegnil. Res lepo zidanje! ali na podlago se ni bilo zanesti, stebrom ne zaupati. Le pojdimo bližej Sionskega hriba, in poglejmo podlago cerkve, sv. Petra, poglejmo njene stebre, aposteljne, kako so pred prihodom sv. Duha vsi ob-upljivi in boječi, kako trepetajo pred sovražniki Jezusovimi, da bi še njih ne pomorili! — Kako vsi drugačni pa postanejo aposteljni in učenci, ko je sv. Duh prišel čeznje v podobi gorečih jezikov! Zdaj je podlaga še le vterjena, in stebri enaki skalnatemu ozidju. Sv. Peter in ž njim vred vsi apo-steljni stopijo neboječi pred sovražnike Kristusove in pred njih sodnje stole, ter si še v veselje štejejo, za Kristusovega imena voljo kaj terpeti.“ (Ap. dj. 5.)

d) Brez sv. Duha bi bila sv. cerkev podobna krasnemu tempelju, v kterega bi pa glas zvona nikogar ne klical. — Kristus je v svoji novo postavljeni cerkvi na zemlji aposteljne kakor za zvonove postavil, da bi vse narode in rodove zemlje vanjo klicali. Ali ti zvonovi so bili tihi in nemi, dokler go-rečih jezikov sv. Duha niso prejeli. Še le po prihodu svetega Duha so se spolnile besede kraljevega psalmista, ko pravi: „Njih donenje se je razšlo po vsem svetu, in njih besede do pokrajin zemlje kroga.“ (Ps. 18.) — Tako je veličansko po-slopje cerkve Božje na zemlji po gnadi in moči sv. Duha dokončano. Podlaga se ne da podreti in stebri se zoperstav-ljajo vsaki sili, in prijetni dih sv. Duha žene Petrov čolnič čez morje življenja do vseh ljudstev in narodov zemlje. Zakaj bi se torej sv. cerkev danes ne veselila in Aleluje ne pela: obhaja danes spomin tistega dneva, v kterem je bila od sv.

Duha tako bogato obdarovana?! — Pa tudi mi smemo ž njo vred veselo Alelujo peti; zakaj, kakor je sv. Duh cerkvi življenje, tako je za nas verne netilo in plamen.

2. Kakov čudovit ogenj je to, ki je danes z nebes prišel na zemljo? je li ogenj maščevanja, enak tistemu, ki je kdaj pregrešne mesta vpepelil? O ne; ta ogenj nima nič v sebi, kar bi Božji pravici v maščevanje služilo. Uni je bil namreč v jezi, ta pa v ljubezni vžgan. Ogenj maščevanja je le pogubljal; ta pa gorí, da čisti, rani, da zdravi, peče, da tolaži. To je tisti ogenj, ki ga je Jezus na svet prinesel, in od katerega hoče, da se v naših srcih vname. Da se pa vname, mora naše sercé zanj biti pripravljeno. Kardinal Vitriak pravi: „Drugacen je ogenj pri slami, kakor pri kamenu, drugacen pri lesu, kakor pri železu. Tako se mera gnado Božje ravna po meri našega pripravljenega serca.“ In sv. Hieronim govori: „Sv. Duh je nezmerno morje, v katerem je vsa voda gnad, in kakor iz morja z večo ali manjšo posodo več ali manj zajmeš, tako se ravna sv. Duh s svojimi gnadami po tem, alj je tvoje serce bolj ali manj pripravljeno.“ — — Sv. Duh je duhovni ogenj ljubezni, in kolikor čistejše je tvoje serce, toliko bolj svitlo ta nebeška luč v njem gorí. Ogenj sv. Duha se ne vtrinja na skali tako, kakor se bliska v dragih demantih. Le v pripravljenih srcih ima ogenj sv. duha natorno moč, da je a) luč, b) žerjavica in c) plamen. On je

a) naša luč. — Žalostno bi bilo na svetu, ko bi luč solnce na nebu vgasnila za vselej. Le črna tema bi zemljo krila, in v žalost vtopljena bi bila slednja stvar. Strah in groza bi navdajala človeka; slehern pot bi mu bil nevaren, na vsakem razpotji bi lahko zašel, nad vsakim kamenom se spodteknil, v vsako jamo lahko zabredel. — Temu podobna je duša, ki je pogreznjena v tamo pregreh. Ona pride ob vso gorkoto, in postane mlačna in merzla, zajde s pravega pota v zmotnjave greha, ter se iz jame v jamo pogrezuje. V dušni temi ne ve ne iskati ne najti, kar bi jej bilo v zveličanje. Zato tudi hudobni duh le tamo ljubi in le v temi na dušni rop hodi, enak tolovajem, ki nar poprej v hiši luč ugasnejo, in potem davijo in moré. O žalosten stan duše, ki v temi greha

in nejevere, zakovana v železje pekla, ječī in zdihuje! Kako na enkrat pa se v nji spremeni, če sv. Duh s svojo nebeško lučjo vanjo prisije! Pri svetlobi te luči še le vidi, kako daleč je od Boga zašla, in kako blizo da je pekla; vidi, da je le Božjemu usmiljenju pripisati, da ni požerta. Pri svetlobi te luči pride k spoznanju, kako da je oslepljena, in pokaže mu skrite hudobije v globočini serca. Le pogledjmo luč nebeškega razsvitljenja precej po prihodu sv. Duha. Zbranih je v Jeruzalemu več tavezt zmed mnogoterih narodov, ki še po tami nejevere ali molikovanja tavajo. Prišli so aposteljne poslušat le iz radovednosti. In glej na enkrat prečudnega spremenjenja v njih sercih! Tri tavezt se jih spreoberne in odpové zmoti in grehu, ter nastopi pot večnega zveličanja. — Ogenj sv. Duha je

b) žerjavica. Kedar se vročina ognja po lesu enako razdeli, ga potem spremeni v žerjavico. Vendar če les ni dosti suh, ustavlja se vročini, in vsa mokrola se mora poprej pri soparnih cevkah izcediti, preden se vročina enako razširi in žerjavico napravi. Tej žerjavici podoben je sv. Duh. Njegov nebeški ogenj se poprijema človeškega serca zdaj tako, da mu tiho prigovarja, zdaj tako, da mu lepe čednosti priporoča in ga navdaja, naj bi ga tako rekoč sprenaredil in Božjega storil. Ali temu prizadevanju sv. Duha se človek večkrat vstavlja, ima terdo, ledeno serce. — Zgodovinski pisavec Svetoni pripoveduje, da so truplo očeta cesarja Kaligula na germado nesli, da bi bilo po tadajni šegi sožgano. Truplo že vse zgori, serca pa se ogenj kar ne prime. Odkod to zdravniki preiskujejo, in najdejo, da je imel v sercu nek strup, ki se je ognju zoperstavljal. Ta strup iz njega ocedē, in glej! serce se z drugim truplom vred spepeli. Da se torej ogenj sercu ni prijel, bil je kriv v njem skriti strup. — Gorjē nam, če se nas žerjavica sv. Duha ne prime, da se jej strup greha zoperstavlja! Ne bojmo se tedaj nobenih težav, odpraviti ga, saj mora tudi sirov les terpeti, solziti se in pokati, preden je v žerjavico spremenjen! Terpeti in se solziti moramo pa tudi mi, da nas bo žerjavica sv. Duha Božje, nebeške storila. — Poslednjič je sv. Duh

c) plamen. — Plamen šviga na kviško, in se pri tem šviganji, kedar na kviško pride, memogredé vnema. Ravno tako od sv. Duha plameneča duša. Nič več jej ni mar za svet in njegovo veselje, ne za radosti in vžitke njegove, ne za bogastva, zaklade in časti. Vse njeno hrepenenje so nebesa, in njene goreče želje so, zediniti se z Bogom. Kolikor bolj jo pa sv. Duh z Bogom zedinja, toliko bolj jo dela ponižno, enak plamenu, kateri kolikor višej se vzdiguje, toliko bolj se po lesu nazaj doli spušča.

Kaj je sv. Duh naši duši, se učite iz naslednje basni: — Ptíček Kolibri, ki je nar manjši med ptíči, večkrat pogleduje proti svitlemu solncu, in si želi njegovo lepoto od blizu ogledovati. Ali kedar se je hotel do njega povzdigniti, bila je njegova moč preslaba, do te višave priti. Žalosten ferčf od drevesa do drevesa, ko ga med ferčanjem orel sreča. Berž skoči mali ptíček na njegove perute, in orel ga nese proti solncu v kraj, kamor si je želel. — Tak slab ptíček je človek. Njegova moč se ni v stanu povzdigniti do solnca Pravice. Naprot mu pride nebeški orel, sv. Duh, in ga nese, v zavetji pred sovražniki, s svojo nebeško močjo na perutah gnade v kraj, v sv. nebesa, kamor merijo njegove poslednje želje in kjer je doma njegovo veselje.

S k l e p.

O dajmo se vsi nositi temu nebeškemu orlu v zveličane rajske višave! Ne uterdimo svojih serc pred Njegovimi gnadami, in prosimo ga, naj nam bo naša luč, da pot do Boga najdemo, naj bo žerjavica našim sercom, da le za Boga živimo, in naj nam bo plamen, da le po Bogu hrepenimo, k Njemu pridemo, Njega uživamo in tako večni mir in pokoj najdemo svojim dušam! Amen.

Pridiga za binkoštni pondeljek.

(Od ponočnega vasovanja; gov. —f—.)

„Slehern namreč, kateri hudo dela, sovraži luč.“ Jan. 3, 20.

V v o d.

Ko je Kristus, naš Gospod in Zveličar na zemljo prišel, da bi ljudi odrešil, hotel jih je ob enem s svojim svetim naukom tudi razsvetliti, ter jim pomagati iz tame nejevere, in jih potegniti iz brezna pregrehe. Toda njegovo dobromiselno prizadevanje je bilo zastonj in brez sadu pri mnogih in mnogih ljudéh. Po sili so zapirali svoje oči, da bi ne vidili nebeške luči, ker niso hotli biti razsvitljeni; tamo so bolj ljubili ko luč. Zato je rekel Zveličar Nikodemu, da se jih bo veliko pogubilo, „ker je luč prišla na svet, in so ljudje bolj ljubili tamo ko luč; zakaj njih dela so bile hude. Slehern namreč, kateri hudo dela, sovraži luč, in ne pride k luči, da niso svarjene njegove dela“.

In kakor je bilo o Jezusovem času, je tudi še sedajne dni; luč sovražijo vsi, ki delajo hudo. Kdor dobro dela, ljubi luč, „in pride k luči“, pravi Jezus, „da se razodenejo njegove dela, ker so v Bogu storjene“, in so Bogu po volji.

Te besede Zveličarjeve pa mi priložnost dajo, govoriti danes od ponočnega vasovanja ali pohajanja, in vam v Jezusovem imenu razložiti:

1. Kako gerda reč je ponočno vasovanje;
2. kako škodljivo je za telo; in
3. kako škodljivo je za dušo.

Le poslušajte!

R a z l a g a.

1. Ponočno vasovanje je nespodobna, gerda reč. Kakšni ljudje so tisti, ki po noči okrog hodijo, in jih ne veže v to ne potreba, ne dolžnost? So: a) Tatovi, ki po noči lazijo krog hiš, da bi se kje v hišo splazili in jo odkradli;

b) roparji in vbijavci, kateri ob cestah in na samotnih krajih prežijo na potnike, da bi jih oropali in pobili; c) togotneži, kateri po noči in v temi, ko menijo, da jih nihče vidil ne bo, svojim nasprotnikom kaj hudega storiti namerjajo; d) igravci in pijanci, katerim ni še zadosti le samo dan, ampak si privzamejo tudi še noč, da zapravljajo denar, si spodkopavajo zdravje, razdevajo gospodarstvo; e) nečistniki in prešestniki, kateri v temi strežejo svojim hudim željam. Vsi ti si ne zrajtajo, da, akoravno jih ne vidi nobeno človeško oko, vendar jih le vidi Bog, njih pravični Sodnik, ne spomnijo si, kaj jim žuga sv. Pavl, ki pravi: „Nečistnike in prešestnike bo Bog sodil.“ (Hebr. 13, 4.) Vse te ljudi zadevajo besede Jezusove, ki pravi: „Slehern, kateri hudo dela, sovraži luč, in ne pride k luči, da niso svarjene njegove dela.“

S tim pa ne mislim terditi, da so vsi tisti, ki po noči brez potrebe okrog hodijo, in se po ulicah potikajo ali kod drugod, taki hudobni ljudje, ki spadajo v eno ali drugo versto zmed tistih petih, ktere sem poprej naštel. Pri vsem tem pa je le vendar nespodobno, po noči okrog hoditi brez posebne potrebe in veljavnega izgovora; in kdor po noči rad zunaj hiše ostaja, postavlja se v nevarnost, da ga bodo ljudje prištevati unim malopridnim ljudem, kateri ljubijo ponočni čas in tamo, da tem lagljeje dopočenjajo in doprinašajo svoje hudobne dela. Torej nas opominja sv. Pavl in pravi: „Vi vsi ste otroci luči in otroci dneva, nismo (otroci) noči ali tame.“ (I. Tes. 5, 5.) „Verzimo tedaj od sebe dela tãme, in oblecimo orožje svetlobe. Kakor po dnevu pošteno hodimo, ne v požrešnosti in v pijanosti, ne v nečistosti in nesramnosti, ne v kregu in nevošljivosti.“ (Rimlj. 13, 12. 13.)

Na dalje pomislite, da je Bog vse prav naravnal. „Vsaka reč ima svoj čas“, govori sv. Duh v svetem pismu. (Pridig. 3, 1.) „Je čas za jokanje in čas za molčanje.“ Je pa tudi čas za bedenje in čas za spanje. Ravno zato je pa tudi Bog že o stvarjenju sveta svetlobo ločil od tame; svetlobo je imenoval dan, tamo pa noč.“ (Gen. 1, 4.) Dan je Bog odločil za delo, da oskerbljujemo svoje opravila, noč pa da spimo. Kar pametni ljudje se moramo deržati te božje naredbe. Tisti pa, ki po noči vasujejo, prevračujejo od Boga postavljeni red, ter spre-

minjajo noč v dan, in dan v noč, kar gotovo ni prav in ni spodobno, ampak je nespodobno in pregrešno.

Ako se mladi ljudje ob nedeljah po keršanskem nauku ali o delavnikih po skončanem delu po spolu razločeni skupej vsedejo, kaj pametnega se pomenijo, kako spodobno pesem zapoje, kedar pa se noč stisne, domu se podajo in o pravem času na počitek gredo, jih nihče grajal ne bo. Če se pa po noči vlačijo po ulicah in cestah, ter razgrajajo in razsajajo, zde se to nespodobno in pohujšljivo vsem pametnim ljudem, ker take nerodnosti ne kratijo le samo starim, bolehnim ljudem in otrokom tolikanj potrebnega spanja, ampak vsem prebivavcom sploh nepokoj delajo. Še bolj nespodobno pa je, če pri takem ponočnem vasovanju nečiste pesmi prepevajo in se pogovarjajo od nesramnih reči, ktere žalijo vsako čisto uho. Tako ravnanje dela veliko pohujšanje, od ktereга Jezus pravi: „Gorje človeku, po katerem pride pohujšanje; boljši bi mu bilo, da bi se mu mlinski kamen obesil na vrat, in da bi se potopil v globočino morja“. (Mat. 18, 6. 7.)

2. Ponočno vasovanje je škodljivo za telo.

Nemci pravijo po pregovoru, da je „noč človekova sovražnica“; mi pa pravimo: „Noč ima svojo moč“. Obedvojni pregovor daje na znanje, da po noči lahko zaidemo v marsiktero nevarnost. Po noči je že marsikdo s pota zašel; marsikdo padel v kako rupo ali jamo, in si vlomil vrat ali nogo; marsikdo je v vodo zašel, in vtonil; marsiktereга že so volkovi raztergali po noči; marsikdo je že zmerznil v merzli zimski noči; marsiktereга je po noči napadel njegov sovražnik in ga je vbil; marsiktereга so roparji zgrabili in umorili. Oh, koliko jih je, ki so po noči nenadama in neprevidoma umerli prežalostne smerti!

Poglejte, ljubi moji! tako nevarna je noč. Vsak naj se po pameti noči boji, in naj ostaja po noči doma, ako le more. Zakaj „kdor nevarnost ljubi, v nevarnosti pogine“, govori modri Sirah (3, 27.) v svetem pismu. Če tudi zmed stokrat le samo enkrat človeka po noči zadene kaka nesreča, vtegne nesrečen ostati vse svoje žive dni.

Nek oče iz Jezusove družbe je šel s svojim tovaršem v Indijo oznanovat sveto evangelje. Nekega dne jih noč prehiti na potu, in sta morala v gozdu ostati in pod nekim drevesom prenočevati. Trudna, ki sta bila, vležeta se in zaspita. Ko se pa zjutrej prebudita, vidita tik sebe berlog, in v berlogu grozovitega tигра. In ko se na drevo ogledata, vidita na njem strašno kačo, sila veliko, ktera tudi ljudi napada in požira. Vse to viditi se silno prestrašita. Hitro, kar se da in natihoma jo potegneta in priserčno zahvalita Boga, da ju je zdrave ohranil v toliki silni nevarnosti.

Ali bi pa ne mogel tudi kdo drugi, ki po noči potuje in hodi okrog, priti v enako nevarnost? Ali mar ne more nesrečen postati po tej ali uni nesreči? Ali se tedaj ne pregreši res, kdor se brez potrebe ali clo iz hudobnega namena podaja izpod strehe?

Ravno tako škodljivo je ponočno vasovanje tudi za zdravje, zakaj:

a) že zrak je po noči bolj vlažen, mokroten, težek in nezdrav, ravno zato se bolnikom bolezen po noči večidel na hujše oberne; sapa jim prihaja težeja, bolečine hujše, glava omotniša in slabejša. Vse to poterdijo zdravniki. Škodljivi ponočni zrak je že marskteremu ponočnemu vasovavcu nakopal bolezen ali clo zgodnjo smert. Živel je svoje dni osemnajstleten mladeneč lepega, cvetečega obličja in terdnega zdravja. Nekega večera se poda na plešišče; v sredi noči se verne ves razgret domu. Pa že potoma ga mrazi; vleže se v posteljo, vročinska bolezen ga prime in pokoplje v desetih dnevih. Iz veselega plešišča je stopil v tamni grob v veliko žalost staršem in žlahti. Nek drug mladeneč se je od plesa ves vroč vstopil na odprto okno, da bi se ohladil, pa ga mertud udari in se pri tej priči mertev zgrudi na zemljo. — Oj koliko mladih ljudi je že bilo, ki so na bolniški postelji objokovali svoje ponočno vasovanje, pa je bilo prepozno. Nikdo jim ni mogel več pomagati.

b) Spanje je človeku ravno tako potrebno, ko jed in pijača. Brez dovoljnega spanja telo obnemore pred časom; pri dolgem čuvanju tudi želodec jedi prav ne prebavi (prekuha), in odtod se izležejo spet mnoge bolezni.

c) Kdor si po noči potrebnega počitka ne da, ni pripraven, da bi drugi dan zvesto opravljal svoje dela in opravila. Ponočnjaki večidel tožijo drugi dan, da jih glava boli; so vsi klaverni in oložni in nepripravi za delo. Tedaj je res, da „noč ima svojo moč“.

3. Ponočno vasovanje je duši škodljivo.

Solnce ima zmerom svojo lepo, leskečo svitlobo, in ko bi nam megla in oblaki solnca tu in tam ne zakrivali, kazalo bi se nam zmerom v enaki svitlobi. Nobena reč pa ni tako spremenljiva, kakor je luna. Komaj se naraste na ščip, kmalo se spet stanjša na konec in o mlaju že clo ne sije več. Mladenči in deklice, ki se po solncu ravnaajo, in jih po solnčnem zahodu ni več viditi na ulicah, ne po pivnicah, plešiščih in igrališčih, ohranijo si verno mladine naj lepšo lepoto, čistost ter nedolžnost in bogaboječnost. Ponočni pohajavci, ponočni vasovavci in vasovavke pa so mescu podobni; njih dušna lepota, nedolžnost in bogaboječnost se jim vsak dan bolj zgublja, dokler jim na zadnje popolnoma na zgubo ne gre.

Stara in poterjena resnica je, da se po ponočnem vasovanju polagoma spridijo naj holjši ljudje in zapeljejo v naj hujše dela. Ko bi bila radovedna Dina po noči doma ostala, ne bila zgubila svojega poštenja in božjega dopajanja, in ko bi nesramni Zihem ne bil po noči okrog hodil, bi si bil obvaroval poštenje in življenje. (Gen. 34.)

Nedolžni golobje ostajajo po noči v svojih golobnjakih, le divje sove in umazani topirji po noči okrog ferfolé. Vsi tedaj, ki ljubijo ponočno tamo, podobni so roparskim sovam in nečednim topirjem. In kaj pač njim drugega velja, kakor kar Zveličar pove v današnjem svetem evangelju rekoč: „Tamo so bolj ljubili kakor luč; zakaj njih dela so bile hude“. Saj veste, da se po noči zgodi naj več nespodobnega govorjenja, pohujšljivega petja, prepovedanega igranja, pregrešnega pijančevanja, nečistosti in prešestvanja, pretepov in pobojev, tatvine in ropov. Veste pa tudi, da

take reči doprinašajo večidel tisti ljudje, kateri po noči radi okrog hodijo, voglarijo in vasujejo.

Znajdejo se ljudje, ki se silno bojé ponočnih strahov. Njih strah je nespameten strah; zakaj takih strahov, kakoršnih se bojé taki preboječi ljudje, nikoli nikjer ni. Bati pa se nam je po noči hudega duha in njegovih najemnikov, hudobnih ljudi. „Hudi duh namreč hodi po pripovedovanju svetega Petra (I. Petr. 5, 8.) okrog, kakor rujoveč lev, in išče, koga bi požerl“. Kdor tedaj noče, da bi ga hudi duh požerl, ter v greh zapeljal in v pogubljenje pripravil, naj se varuje ponočnega vasovanja; zakaj o ponočnem času imajo najemniki hudega duha, hudobni ljudje naj pripravnišo priložnost, hude dela doprinašati, pa tudi druge ljudi v hudo zapeljevati. Deržite se torej po noči domovja, vsi vi mladi ljudje! in se nikar ne postavljajte v nevarnosti, da bi vas zapeljal hudi duh ali pa njegovi najemniki in pomagavci. Po noči se v hišo zaklenite, v svojo spavnico skrite, opravljajte prav pobožno svojo večerno molitev, in se prav pridno Bogu izročujte in svojemu angeljvarhu!

Pa ne le mladi ljudje, ampak vsak človek sploh, kteremu je njegova časna in večna sreča pri sercu, naj se navadi vsako jutro in vsak večer prav pobožno moliti, in se Bogu izročevati in angeljvarhu. Ponočnjak pa gotovo ne bo opravil dobre molitve ne zvečer, ko domu prinese s posvetnimi nečimurnostmi prenapolnjeno glavo in vznemirjeno serce; pa tudi zjutrej ne, ko je še ves kermožljiv in zaspan, kedar vstane.

Če je pa ponočno vasovanje nespodobno in škodljivo že za mlade in samske ljudi, kolikanj bolj nespodobno in bolj škodljivo za dušo in telo bo še le, ako je ponočnemu vasovanju vdan kak oče ali kaka mati, kak gospodar ali kaka gospodinja! Oh koliko nepokoja in družega zla pride po takem ravnanju v hišo! Koliko strašno pohujšanje si iz njega zajemajo otroci, hlapci in dekle in druga družinja!

S k l e p.

Ponočno vasovanje je tedaj nespodobno in škodljivo za dušo in telo; torej vas prosim in opominjam, keršanski mladenci in deklice! da po noči radi doma ostajate, in brez silne potrebe iz hiše ne zahajate.

In ker so starši zavezani, skrbeti za časno in večno srečo svojim otrokom, tudi nikakor ne smejo terpeti, da bi jim otroci po noči vhajali izpod strehe, in se morajo na vso moč vstavljati takim nerodnostim, ko bi se katerikrat prikazale med njih družinjo. Sv. Pavl pravi: „Ako pa kdo za svoje, in zlasti za domače, nima skerbi, zatajil je vero in je hujši od nevernika.“ (I. Tim. 5, 8.) Nespametni izgovor, da „so otroci še mladi, in torej enmalo nori; kedar bodo starejši, bodo tudi modrejši, — in da nič drugega ne dopočenjajo, kakor so dopočenjali starši sami, dokler so bili mladi, zdaj pa so le vendar pošteni in obrajtani ljudje“, je prazen izgovor, kateri pred Bogom ne bo obveljal. Tak izgovor bi bil ves podoben unemu, s katerim bi se kdo izgovarjal rekoč: „Jaz sem svojo časno in večno srečo v nevarnost postavljaj; torej moram dovoliti svojim otrokom, da tudi oni časno srečo in večno zveličanje postavljajo v nevarnost“. Vsak pameten človek lahko sprevidi, kako nespameten da bi bil tak izgovor.

Ti pa, sveti Duh! razsvetli mladino, da spozna, kar jej je v blagor in srečo, in se varuje vsake nevarnosti in grešne priložnosti, in pobobno in bogaboječe živi! Razsvetli starše in druge naprejpostavljene, da po pravem potu vodijo svoje otroke in svoje pobožne. Razsvetli nas vse, da se greha varujemo in dobro delamo, in po potu keršanske pravičnosti pridemo v nebesa! Amen.

Pridiga za god presv. Trojice alj 1. pobinkošno nedeljo.

(Od kod ime : katoliški kristjan, in kakošne dolžnosti nam naklada; gov. M. T.)

„Keršunjte jih v imenu Očeta in Sina in sv. Duha.“ Mat. 28, 19.

V v o d.

Precej prvo nedeljo po binkoštih obhaja sv. katoliška cerkev god in praznik presvete Trojice. Sv. aposteljni so binkošno nedeljo sv. Duha prejeli, in se po Kristusovem povelji križem sveta razkropili oznanovat Njegovo evangelje vsem narodom. Na tej resnici, da je le en Bog, in da so v tem Bogu tri osebe, vse ene natore in enega bistva, Oče, Sin in sv. Duh, pa je bilo največ ležeče, ker vera v trojedinega Boga je podloga in začetek našega zveličanja. Tako torej tudi mi danes god presvete Trojice obhajamo, ter se s hvaležnim srcem spominjamo brezštevilnih gnad in dobrot, ki jih od nje prejemljemo. Zakaj teh dobrot trojedinega Boga smo se vdeleževali, še preden smo jih zamogli spoznati in ceniti, ali preden smo zamogli Boga zanje prositi. Komaj smo zagledali luč sveta, prinesli so nas že v hišo Božjo, in v zakramentu sv. kersta smo prejeli odpuščenje tistega greha, ki nas je po Adamu in po Evi vse storil otroke jeze, in prerojeni smo bili v otroke Božje in dediče nebeškega kraljestva. Od tistihmal smo udje Kristusove cerkve in vdeležujemo se sadu njegovega odrešenja. Od tistihmal, kar smo bili kerščeni v imenu Očeta in Sina in sv. Duha, imenujemo se katoliški kristjani. To ime je najčastitljivše med vsemi imeni in primki, ki so nam dani, in nas razločuje od vseh, kateri še Kristusa ne poznajo. Ali kaj nam pomaga še tako lepo in častitljivo ime, če pa lepote in častitljivosti tega imena ne poznamo in ne živimo po dolžnostih, ki nam jih to ime naklada? Torej, naj bi tega imena : „katoliški kristjan“, bolj vredni postali, premišljujmo danes, od kod da je, in kakošne dolžnosti da nam naklada glede na Boga, in bližnjega in samega sebe. Začnem v imenu sv. Trojice!

R a z l a g a.

Največi častni primek Judom je bil njih ime : „Hebreji“, kterga so od Abrahama, kot očeta vernih izpeljevali. S tem

imenom so se pred ajdi sponašali, in še celo apostel se ž njim hvali, rekoč: „Hebreji so, jaz tudi; zaroda so Abrahamovega, jaz tudi.“ Ako so se pa Judje s tem imenom bahali, smemo se mi z imenom, ki smo ga pri sv. kerstu prejeli, še vse bolj hvaliti; z marterniki prvih časov smemo reči: „Mi smo kristjani!“ in sicer katoljski kristjani, in se tako imenujemo od svojega mojstra in Učenika Kristusa.

Pervi verni so se imenovali „učenci Jezusovi“, za tega voljo, ker so se prostovoljno v Kristusovo šolo ali učilnico podali, da so se učili tiste vednosti, ki nam kaže pot proti nebesom. Imenovali so jih tudi „brate“ zavoljo velike ljubezni, v kateri so bili med sebo sklenjeni. Zavoljo nje jim celo neverniki spričevanje dajejo, rekoč: „Poglejte, kako se ljubijo, in kako so pripravljeni drug za drugega umreti!“

Ginljiv zgled te bratovske ljubezni nam pripoveduje sv. Ambrož. Deželski oblastnik Evstahi je zalo devico Teodoro zavoljo vere ukazal vjeti in zapreti, da bi bila v eno tistih nesramnih hiš peljana, kjer bi jej bilo devištvo po sili vzeto. Bil je pa med kristjani v Aleksandriji pobožen mladenec, Didim, ki je hotel Teodoro po zvijači rešiti. Po vojaško oblečen gre k njej v ječo, in jej pravi: „Nikar se ne prestraši; jaz nisem ta, ktereга me obleka razodeva. Jaz sem kristjan, kakor ti, in prišel sem, da ti ohranim dragoceni biser tvojega devištva. Vzemi ti mojo obleko, in ti mi daj svojo, ter beži hitro iz trinožkih rok.“ Komaj Teodora zbeži, zve se že ta zvijača, in Didim je bil zavoljo nje v smert obsojen. Devica to zvedevši noče biti kriva smerti nedolžnega mladenča, ter leti k sodniku, in od njega na kervavo morišče, in kliče: „Jaz sem v smert obsojena in ne ta mladenec!“ Didim sopet še glasneje vpije, da je on od sodnika v smert obsojen, ne pa ta devica. Tako se dle časa iz ljubezni med sebo sprekarjata, in hočeta drug za drugega umreti, dokler sodnik ukaže obema glavi odsekati; zakaj ker sta bila v ljubezni enaka, naj ju tudi rabeljnov meč ni ločil saksebi.

Za take ljubezni voljo so se tedaj prvi verni „bratje“ med seboj imenovali. Pa tudi „kristjani“ so se že v apostoljskih časih imenovali. To ime so prejeli najprej v Antiohenskem mestu, kjer sta sv. Pavl in Barnaba celo leto učila, in jih veliko Kristusovi veri pridobila. Iz tega vidite, da je

ime „kristjan“ od Kristusa, in pomenja tiste učence, ki so v Kristusove nauke verovali. „Kristjani“ se torej tudi mi imenujemo, ker v Kristusove nauke verujemo. Imenujemo se pa „kristjani“ tudi zato, ker se v zakramentu sv. kersta Kristusovega maziljenja vdeležujemo; zakaj „Kristus“ se po naše pravi: „Maziljenec“, in beseda „kristjan“ pomenja „deležnika Kristusovega maziljenja“.

Beseda: „katoljšk“ pa izvira iz gerškega jezika, in se po naše pravi: „splošen ali vesoljen“. S perva, kakor sem rekel, so se verni brez tega pristavka „kristjani“ imenovali. Ker so si pa poznejši odcepljenci in krivoverci tudi to ime prilastovali, določili so aposteljni, da je le tisti pravoverni kristjan, ki se k vesoljni ali katoljški cerkvi spoznava, torej katoljški kristjan. In od tega časa imamo, da se ločimo od krivovercev, ki so tudi na Jezusovo ime kerščenj, pa vendar eno ali več resnic Njegove sv. vere ali tajé ali drugače razlagajo, od tega časa imamo pristavek: „katoljšk“, da se po njem, kakor po svojem primku, med sebo spoznamo. Zato pravi sv. Pacijan. „Kristjan je moje ime, in katolik je moj primek; uni me imenuje, ta (od družih) razločuje“.

Po takem, katoljšk kristjan biti, kako sveto in veliko pomenljivo je to ime! Dano nam je od Kristusa, našega Gospoda in Odrešenika; izvira celo iz prvih apostoljskih časov, in pomenja učence Kristusove, ljubeznive brate, maziljence Gospodove in pravoverne! Poprašal je ajdovski oblastnik sv. Agato, alj se nič ne sramuje kristjana biti, ker je hči tako imenitnega rodu? Odgovorila je svetnica: „Keršanska nizkost je častitljiva, kakor vsa kraljeva čast in njegovo gospostvo“. — Kristjan biti, kolika sreča! Iz pozemeljskega kraljestva Kristusovega pelja pot v nebeško kraljestvo, čigar bogastva ne odvagajo vsi posvetni zakladi!

Poljski kralj Boleslav IV. je podobo svojega očeta v zlatem oklepu zmiraj na svojem vratu nosil, in kolikorkrat ga je kakoršno imenitno opravilo čakalo, vselej je to podobo poprej poljubil, in rekel: „Naj bo daleč od mene, ljubi moj oče! da bi kterikrat kaj storil, kar bi bilo nevredno tvojega kraljevega imena.“ — Tako imej tudi ti, ker si kristjan in torej dedič nebeškega kralja, podobo svojega Kristusa vedno pred očmi, in nikoli nič ne stori, kar bi bilo nevredno keršanskega imena! Zato poslušaj,

2. kakošne dolžnosti da ti to ime naklada a) do Boga.

Ko je bil Gospod Bog Judom dal postavo obrezovanja, veleval jim je med drugim to le: „Bodite sveti; zakaj tudi jaz, vaš Gospod, sem svet, in odločil sem vas od vseh drugih narodov, da bi bili moja lastnina.“ (Levit. 20, 26.) Ravno te besede je Bog slehernemu zmed nas govoril, ko nas je pri sv. kerstu sprejel za svoj izvoljeni rod: Bodite sveti, kakor sem jaz, vaš Gospod, svet, in sem vas iz posebne milosti pred veliko drugimi odbral v svojo sveto službo! Sveto olje, s katerim je tvoje telo maziljeno, posvečena kerstna voda, ki je bila razlita nad tvojo glavo, tekla je na duhovno nevidno vižo v tvojo dušo, in ti vtisnila nezbrisljivo zamuje, po katerem si k svetosti življenja poklican! — Zato piše sv. Pavel Galačanom (3; 27): „Vi vsi, ki ste v Kristusu krščeni, ste Kristusa oblekli.“ In sv. Peter kliče vernim: „Vi ste zvoljen rod, kraljevo duhovstvo, sveto ljudstvo, pridobljen narod, da oznanujete lastnosti tega, ki nas je poklical iz teme v svojo prečudno luč.“ (I. 2, 9.)

Kristjani! kaj bi k temu rekli, ako bi vidili duhovna v mašni obleki na tergu kakošne norčije vganjati, ali bi ga vidili v mašnem oblačilu v kerčmi z vinom se zalivati, ali bi ga vidili na kakošnem plesišču z osebami drugega spola prijazno se pomenkovati in plesati? Za Božjo voljo, bi rekli, kam smo vendar prišli! O greh! o pohujšanje! o božjeropstvo! in po pravici. Ali, kristijan! pomisli še ti, da pri sv. kerstu nisi le mašniške obleke, ampak celo redovsko oblačilo Kristusovo prejel, oblekel si Kristusovo seme! Zato mora tudi tvoje življenje tako sveto biti, kakor se temu tvojemu stanu spodobi, da lahko z apostelnom rečeš: „Ne živim jaz, ampak Kristus v meni.“

Tako je bilo kdaj življenje kristjanov. Če je bil kdo zmed njih kakošnega greha ali kake hudobije obdolžen, pri tej priči je bil za nedolžnega spoznan in spuščen, če je le skazal, da je kristjan. Če je kak hudobni nevernik kakošno žensko v greh napeljeval, dosti je bilo zapeljivcu slišati: „Jaz sem kristjana!“ in pri tej priči jo je pustil, ker je bilo vse upanje zastonj, da bi jo v greh zapeljal. — O zlati, o srečni časi nekdanjega keršanstva, kako ste se vendar spremenili! Z Jeremijem moramo zdihovati: „Kako je vendar zlato otemnelo, kako spre-

menjena je najlepša barva, kako leži kamenje svetišča po voglih vseh ulic! Žlahni Sionski otroci, ki so bili v najdražjem zlatu oblečeni, kako malo se sedaj spoštujejo, enaki perstenim posodam, ki jih je lončar naredil. Tisti, ki so bili v svili zrejeni, leže sedaj v blatu.“ (Žal. 4, 1.) — In zakaj? Oh nikar ne vprašujte, ker pri sedanjih kristjanih skorej ni znati tiste svetosti, ki jo od njih zahteva njih sveto častljivo ime.

b) Do bližnjega pa kerščansko ime od nas zahteva, naj bomo ljubeznjivi in usmiljeni. — Sv. Janez piše: „Če kdo pravi, da Boga ljubi, pa sovraži svojega brata, ta je lažnik. Zakaj, kdor ne ljubi svojega brata, kterega vidi, kako hoče Boga ljubiti, kterega ne vidi? In to zapoved smo prejeli, da, kdor Boga ljubi, mora tudi ljubiti svojega brata.“ Torej, ako Boga ljubimo, moramo tudi svojega bližnjega ljubiti, bodi si naš prijatelj ali sovražnik. Brez ljubezni do bližnjega ne more biti ljubezni do Boga, temuč obe ste med sebo sklenjeni. Postavim: Naj bota dva človeka pri tebi v hiši. V svoji roci deržiš luč. Ako to luč nemu ugasneš, ugasneš jo tudi drugemu. Ravno tako je z zapovedjo ljubezni do Boga in do bližnjega. Ako obe ob enem ne ljubiš, ne ljubiš nobenega. Pri sv. kerstu so ti po botrih v roko podali prižgano svečo, in sicer le eno, v znamenje, da moraš v ljubezni do Boga in do bližnjega ob enem greti; v znamenje, da kakor voščena sveča iz medu odbrana, moraš tudi ti čist med biti do prijateljev in sovražnikov do domačih in tujih.

Tako je bilo življenje prvih kristjanov, kakor ste poprej slišali od Didima in Teodore, da so celo neverniki njih ljubezen občudovali in rekli: „Poglejte, kako se med sebo ljubijo, in kako so pripravljeni, drug za drugega umreti!“

Kje se pa sedaj med nami ta kerščanska ljubezen do bližnjega nahaja? Kje so taki, kterim bi šla nesreča bližnjega k sercu, kakor lastna? Kje tisti, ki bi za bližnjega ravno tako skerbili, kakor zase? Kje tisti, ki bi se blagostana bližnjega tako veselili, kakor svojega? Da, ako bi neverniki iz grobov vstali, in sedanje kristjane ogledovali, kako se vedejo, na mesto: „Poglejte, kako se med sebo ljubijo!“ morali bi le reči: Poglejte, kako se med sebo sovražijo, zaničujejo, kolnejo, drug drugega zalezujejo in spodrivajo, drug drugemu jamo kopljejo, drug drugemu kruh iz rok vlečejo. To gotovo ne morejo biti

učenci Kristusovi, to niso kristjani, ktere ime od njih tirja ljubezni in usmiljenja.

c) Glede na nas same nam keršansko ime poslednjič dolžnost naklada, da naj sami sebe ostro deržimo, svoje poželenje krotimo in morimo. — Kristus je rekel svojim učencem: „Svet se bo veselil, vi pa bote žalovali.“ (Jan. 16, 20.) Veseliti se in dobre volje biti, se torej s Kristusovimi učenci na tem svetu ne edini, ker smo udje tistega telesa, čigar glava je s ternjem prebodena, čigar roke in noge so z žebliji prevertane in čigar stran je s sulico ranjena. Prišla je svoje dni k Frančišku Saležkemu neka ženska in mu je svojo nadlogo tožila. Sv. škof pa jej reče: „Pomisli in vedi, ljuba moja! da si sedaj na zemlji nevesta križanega, ne pa nevesta poveličanega Jezusa. Torej tudi tvoje nevestine lepотиje niso zlate verižice in perstani; ampak križi, žebliji in ternje, in jedila tvoje svatovščine so žolč in jesih.“ — Tako gre torej kristjanu, ker ima od Kristusa svoje ime, Kristusa tudi v ostrości njegovega življenja posnemati.

V bukvah Sodnikov beremo (11.) tole: Imel se je Jefte s svojimi sovražniki vojskovati; storil pa je Bogu obljubo, ako jih premaga, da mu bo v dar prinesel prvo, kar mu z vojske domu gredé naproti pride. Bog ga usliši, in ko gre proti domu, naproti mu pride najprej njegova hči srečo voščit za voljo dobljene zmage. Jefte, ugledavši jo, začne na ves glas jokati, preterga v znamenje velike žalosti svoje oblačila in vpije: „O ljuba moja hči! ti si mene in sebe goljufala, ker glej! storil sem Bogu obljubo, da mu bom prvo, kar mi bo domu gredočemu naproti prišlo, v dar prinesel, in sedaj si ti tista! Oh, umreti moraš, ker sem odperl svoje usta!“

Vidiš, ljubi kristjan! že pri tvojem rojstvu je šel v vojsko zoper tebe peklenski sovražnik. Tu si storil po botrih pri svetem kerstu obljubo, vse Bogu darovati. Poglej! sedaj se oglašajo pri tebi napuh, nečimurnost, poželjivost, veselje do kratkočasov i. t. d. Spominjaj se torej svoje obljube, in reci, kakor Jefte: Umreti moraš, napuh, umreti poželjivost, umreti kratkočasovanje in radovanje, ker sem odperl svoje usta! Tako vse umorjeno je bilo pri prvih kristjanov. Umorjene so bile njih oči, da drugega spola niso nikoli iz radovednosti pogledovale; umorjene želje po časnem bogastvu, ker so vse med sebo po bratovsko delili. Umorjeno je bilo njih telo. Dolga volnata suknja je bilo vse njih lepoticje. Njih moraš

torej posaemati, da boš vreden svojega keršanskega svetega in častitljivega imena.

S k l e p.

Oblegoval je Aleksander Veliki neko mesto; med drugimi serčnimi vojaki vidil je enega boječega in maloserčnega, ki mu je bilo tudi Aleksander ime. Nagovori ga in mu reče: „Ali ravnaj, kakor Aleksander, ali se pa nehaj Aleksander imenovati!“ Tako tudi jaz rečem: Kristjani smo, nikar se ne sramujmo po Kristusovih naukih živeti, da nam keršansko ime ne bo enkrat pred vsem svetom v osramotenje in večno pogubljenje, in se ne spolnijo nad nami Kristusove besede: „Kdor se bo mene sramoval pred svetom, tega se bom tudi jaz sramoval pred svojim Očetom, ki je v nebesih!“ Amen.

 Zavoljo praznikov je bilo treba 7 pridig; — žal nam je, da ni prostora za homilistične osnovane pridige.

Novi čar.

* Iz Celovca. F. R. — Oznani, dragi „Prijatelj“, bridko zgubo, ki je zadela celovško duhovščino. Nesi žalostno novico tudi čez mejo, kjer bivajo rajnemu starši, sosedi, znanci in prijatelji dragi. 30. sušca je po dolgi bolezni za jetiko umerl v Bogu, spreviden s sv. zakramenti, gospod Andrej Žepič, bogoslovec četrtega leta. Bil je rajni iz Teržiča na Kranjskem doma in rojen 23. listop. 1839. On ni pozabil nikdar, da ga je rodila mati slovenska, bil je iskren domoljub. Bistra glava, marljiva skerb za višo izobraženost in tiha pobožnost so ga kinčale. Naj v miru počiva!

Družba sv. Mohora.

Naznanilo zastran razpisanih daril za leto 1864.

Vsled razpisanega darila za najboljšo pripovedko prišlo je družbi sv. Mohora pet izvirnih in ena prestavljena povest. V seji 23. m. m. se je odločilo po čezpolovičnici glasov razpisano darilo 100 gld. zgodovinski povesti „Juri Kozjak, slovenski janičar“, 50 goldinarjev se je pa podarilo povesti „Hudo brezno ali gozdinarjev rejeneč“, prekrasni po osnovi in po besedi, samo da bode komaj tri tiskane pole obširna; prvo je spisal g. J. Jurčič v Ljubljani, drugo pa g. prof. Fr. Erjavec v Zagrebu. — Natoroznanskega spisa ni prišlo nobenega, potopisno darilo 30 gld. se je pa podelilo sestavku „Ozir po goriškem in teržaškem Primorji in romanje v prestari Oglej“; spisal ga je g. Levičnik v Železnikah. Ostali rokopisi se pošljejo gg. pisavcem nazaj, da je še sem ter tje popravijo ali predelajo in, če so volje, spet o svojem času v presojo pošljejo.

Razpis družbinih daril za leto 1865. V povzdigo domače književnosti in v omiko slovenskega národa razpisuje s tem družba sv. Mohora za leto 1865 sledeča darila:

a) *sto* goldinarjev za najboljšo izvirno povest v obsegu petih tiskanih pol; predmet naj se jej vzame iz domače zgodovine ali se vsaj oslanja na-njo;

b) *petdeset* goldinarjev za najboljšo izvirno pripovedko iz družinskega življenja sploh, v obsegu blizo treh tiskanih pol. Če ne pride nobene take, darila vredne izvirne pripovedke, podeli se darilo najmičniši prestavljeni povesti, ki pa mora vsaj blizo pet pol obširna biti; in

c) *dvadeset* goldinarjev za najboljši sestavek podučnega (gospodarskega, natoroznanskega ali sploh opisovavnega) zapopadka v obsegu ene pole.

Vsi spisi naj bodo prav lahko umevni in zanimivi, da bodo mladino in odraščene pošteno razveseljevali ter jim um in serce požlahtnovali. Vsi rokopisi naj se pošljejo družbi franco vsaj do 1. decembra tekočega leta brez podpisanega imena in sicer toliko gotoviše do tega časa, ker se v prihodnje ustanovljeni obrok ne bode več podaljševal. Darila se izplačajo na Vodnikov dan (2. febr.) prihodnjega leta.

V Celovcu 23. marca 1864.

Odbor družbe sv. Mohora.

Duhovske zadeve.

Kerška škofija.

Prestavljeni so čē. gg.: O. Salez. M. Benedetto, servit v Lukavi, pride za provizorja v Kornat; Lambert Einšpieler gre za kaplana v Žabnice; Pavl Milar v Guštajn; Albert Eichholzer k D. Marii v Fari; Andrej Wieser v Kaplo pri Dravi in Luka Wavtižar v Podkloster. Čē. gg.: Wavtižar in Jož. Oswald bota pomagala na sv. Višarjah. — Umerli so: Č. g. dekan Franc Kuluik; č. g. fajn. Inerkofler v Kornatu; O. J. Leitner, jezuit v Št. Andrašu in bogosl. Andr. Žepič. R. I. P.!

Goriška nadškofija.

Č. g. Jan. Abram, vikarij tuk. velike cerkve in zač. dvorni kaplan pri nadv. Karl Ludoviku, je izvoljen od Nj. veličanstva cesarja častni dvorni kaplan. Č. g. Ant. Cibič je postal vikarij v Vedrijanu, in č. g. And. Peternel gre za vikarija v Čez-Sočo.

Ljubljanska škofija.

Poliška lokalija je podeljena g. J. Šivicu. Umerli so: č. g. J. Gašperin, ekepoz. v Begnjah pri Cirknici; č. g. J. Malič, lokalist v Česnici; č. g. Martin Černe, fajn. v pokoju in duh. svet. lav. šk., na Kerškem. R. I. P.!

Teržaška škofija.

Č. g. Fr. Čebular je dobil faro Karkavce. Č. g. Ant. Nežič je izvoljen fajn. v Cepiču. Č. g. And. Zdešar je prišel za admin. v Gerdoselo. Č. g. Dom. Tamaro gre v Umag za šolsk. učenika in kapl. pri Materi božji. Č. g. Anton Brajuha, šolsk. uč. in kapl. pri Materi božji v Umagu je umrl. R. I. P.!

Odgovorni izdaj. in vred. Andr. Einspieler. — Natisnil J. & F. Leon v Celovcu.